

DIŞLANANLAR

*Çağdaş bir Vampir Ailesinin
Mizahi Hikayesi*

OWEN JONES

DIŞLANANLAR

Çağdaş bir Vampir Ailesinin Mizahi Hikayesi

Yazar
Owen Jones

Tercüme eden
Handan Ceyhan

Telif Hakkı Owen Jones 2023 ©

∞ ∞ ∞

Owen Jones'un bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanma hakkı, 1988 tarihli Telif Hakkı Tasarımları ve Patentler Yasası'nın 77 ve 78. bölümleri uyarınca ileri sürülmüştür. Yazarın manevi hakkı savunulmuştur.

Bu kurgu eserde kişiler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da tamamen hayal ürünü olarak kullanılmıştır. Bazı mekanlar var olabilir ama olaylar hayal ürünüdür.

Yayınevi:
Megan Publishing Services
<https://meganthemisconception>

İÇİNDEKİLER

- 1 Bay Lee'nin Müşkülü
 - 2 Lee Ailesinin İkilemi
 - 3 Pee Pob Heng
 - 4 İyileşmeye Giden Yol
 - 5 Adam mı? Kuş mu?
 - 6 Heng İşe Dönüyor
 - 7 Heng Daha İyi Besleniyor
 - 8 Heng'in Deneyleri
 - 9 Misafirler
 - 10 Yeni Bir Aile İşletmesi
 - 11 Hippilerin Peşinde
 - 12 Kısa Bir Mola
 - 13 Yarasa Adam ve Yarasa Kız
 - 14 Yarasa Topluluğu Genişliyor
 - 15 Birinci Yarasa Konseyi
- Sözlük
Bangkok'un Kaplan Zambağı

Yazar Hakkında

Yazarın iletişim bilgileri:

<http://facebook.com/angunjones>

<http://twitter.com/lekwiliams>

<http://owencerijones.com>

∞ ∞ ∞

Owen Jones'un yazarlığı ve diğer kitapları hakkında daha ayrıntılı bilgi edinmek için şu sayfa üzerinden e-posta bilgilerinizi girerek bültene abone olabilirsiniz:

<https://meganthemisconception.com>

1 BAY LEE'NİN MÜŞKÜLÜ

Yöre sakinleri tarafından İhtiyar Lee olarak da bilinen Bay Lee, haftalardır kendini garip hissetmekteydi ve hayli küçük ve dış dünyadan soyutlanmış bir yerel topluluk olduklarından, etraftaki herkes de bu durumdan haberdardı. Yöredeki doktorun tavsiyelerine başvurmuş, eski zaman şifacılarından sayılabilecek, modern anlamda bir doktor olmayan kadın, vücut ateşinin dengesizleştiğini söylemiş, kanını etkileyen bir şey olduğundan şüphelenmişti.

Yörenin şamanı olan kadın, aynı zamanda Bay Lee'nin halası oluyordu ve sayrılığa neyin sebep olduğu konusunda emin değildi, ancak İhtiyar'ı, incelemek üzere örnek bırakırsa ve ayrıldıktan sonra yirmi dört saat içinde geri dönerse ne olduğunu bulabileceğine inandırdı. Şaman, Bay Lee'nin eline bir parça yosun ve bir taş tutuşturdu.

Lee ne yapması gerektiğini biliyordu, çünkü bunu daha önce de yapmıştı: Yosunun üzerine idrar örneğini bıraktıktan sonra, derinden öksürerek taşın üzerine tükürdü. Elindekileri temkinli bir şekilde kadına verdi ve kadın, çıplak eliyle dokunmamaya ve örnekleri kirletmemeye özen göstererek, olabildiğince uzun süre nemli kalmaları için her ikisini de ayrı muz yaprağı parçalarına sardı.

“Bozunup kurumaları için bir gün süre tanıyalım, sonrasında iyice bakıp sorununun ne olduğunu anlarız.”

“Teşekkür ederim, Da Hala, pardon, Şaman Da. Dönmek üzere davetini bekliyor olacağım.”

“Bekle, delikanlı, seninle işim henüz bitmedi. Da arkaya doğru uzanıp raftan bir toprak kavanoz aldı. Mantarını çıkardı, içindekiyle ağzını iki kere doldurdu ve sonunda hepsini olduğu gibi İhtiyar Lee'nin üzerine püskürttü. Da, tanrıları adına bir büyü efsunlamaya geçtiğinden, Bay Lee, onun 'arındırma' aşamasını unuttuğunu düşünmüştü –ve üzerine, hele de çürük dişli yaşlı kadınlar tarafından tükürülmesinden hiç hoşlanmazdı.

Kadın, “alkol spreyi ve efsun seni hal yoluna koyabileceğimiz aşamaya kadar idare eder” diyerek onu teskin etti.

Şaman Da, tam lotus pozisyonundan kalkarak otama alanının toprak zemini üzerinde dikeldi, kolunu yeğenin omzuna attı ve bir yandan sigara sararak, onu dışarıya kadar geçirdi.

Çıktıklarında sigarayı yakarak derin bir nefes çekti ve dumanın ciğerlerini dolduruşunu hissetti. “Karın ve sevimli çocukların nasıllar?”

“Hımm, gayet iyiler, Da Hala, ama sağlığım için biraz endişelendiler. Kendimi iyi hissetmeyeli hayli zaman oldu ve senin de bildiğin gibi, ben hayatım boyunca hiç hasta olmamıştım.”

“Yoo, biz Lee'lerin payına güçlü olmak düşmüş. Baban, benim sevgili ağabeyim, bir buffalo kadar güçlüydü. Ona bakmıştın fakat o hiç vurulmamıştı. İçimdeki ses sana müsibet olanın Yankee kurşunundan kaynaklandığını söylüyor.”

Aynı lafları defalarca duyan Bay Lee kazanamayacağını bildiği için kafasını onaylar biçimde salladı ve 50 baht verdi. Halasının yanından ayrıldıktan sonra birkaç yüz metre ötedeki evine doğru yola koyuldu.

Şimdiden iyi hissettiğini herkese göstermek isteyen Bay Lee yere daha sert adımlarla basmaya başladı.

500 civarı hane ve birkaç düzine çiftliğin bulunduğu köyde İhtiyar Lee tüm köy halkı gibi eski toprak halası Da'ya tamamen güveniyordu. Halası daha kendisi çocukken köyün şamanı olmuştu. Bugün bile kendisini hatırlayanların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Köyün hiç üniversite mezunu bir doktoru olmamıştı..

Bu, köylülerin bir doktora erişimi olmadığı anlamına gelmiyordu, ancak onlar sayıca çok az ve çok uzaktaydılar - en yakın daimi doktor, yetmiş beş kilometre uzakta, 'kasabadaydı' ve bu bölge Tayland'ın en yüksek kuzeydoğu köşesindeki dağlarla çevriliydi. Ayrıca, doktora gitmek masraflıydı ve yazdıkları ateş pahası ilaçlardan yüksek komisyon aldıkları herkes tarafından biliniyordu. Birkaç köy ötede bir klinik olmasına rağmen içeride sadece tek başına çalışan hemşire ve iki haftada bir gelen doktordan başkası yoktu.

Bay Lee gibi köylüler kendilerinden ziyade şehirli doktora gitmenin zengin kasabalıların hakkı olduğunu düşünüyordu. Bir çiftçi nasıl kendine tam gün izin verip, üstüne araba kiralayıp şehirli doktorların kapısını çalabilirdi ki? Etrafta bulabileceği tekerli araçlar ise birkaç eski traktörden fazlası değildi.

Bay Lee halasının, kendisi de dahil herkes için iyi yeterli olduğunu düşünmüştü. Sonuçta eceli gelmemiş olanların ecelini getirtmemişti. Ayrıca Şamanın kimseyi öldürmediği o kadar barizdi ki herkes kanıtlamak için yemin bile edebilirdi.

Herkes.

Bay Lee halasıyla gurur duyuyordu. Hem çevrede ondan başka doktor olabilecek deneyime sahip başkası var mıydı ki ? Yaşından kimse emin değildi, kendisi bile. Aşağı yukarı 90 olmalıydı.

Bay Lee ön bahçeye vardığında aklını kurcalayan düşüncelerle yalnız başına kalmıştı. Aklındakileri karısıyla paylaşmak istiyordu. Dışarıdan evin reisi gibi görünse de her evde olduğu gibi aile kurumunda demokrasinin borusu öterdi.

Çocuklarının önünde hiç 'tatsızlık' yaşamamış Lee ailesi için bugün tarihe geçecekti. Çocuklar çocuk olma yaşını çoktan geçmiş, tatsızlıkta söz hakkı sahibi olacak kadar büyümüşlerdi. Evde çıkacak üçüncü dünya savaşının kokusunu alabiliyordu.

"Çamur!" diye seslendi. İlk göz ağrıları 'Ana' diyemediği için böyle seslendirdi eşine. "Çamur, orda mısın?"

"Evet, arka bahçedeyim."

Eşinin tuvaletten çıkmasını bekledi fakat içerisi sıcak ve dar olduğundan geri döndü. Çatısı çimden olan ön bahçedeki çardağa oturdu. Yemeklerin yendiği bu masayı evin fertleri boş vakitlerinde dinlenmek için de kullanıyordu..

Bayan Lee'nin asıl adı Wan'dı. En büyük çocuklarının "Çamur" demesinden sonra Bay Lee de ona ayak uydurdu. Bayan Lee eşi gibi Baan Noi köyünden geliyordu, ama ailesi başka hiçbir yer bilmiyordu, oysa Bay Lee'nin ailesi iki kuşak önce Çin'den gelmişti, ancak bu memleket o kadar da uzak değildi.

Dışarıdan bakan biri onun bölgede yaşayan kadınlardan farkının olmadığını söylerdi. Genç ve güzel olduğu zamanlarda kızların hayallerinin peşinden koşmalarına izin verilmiyordu. Tıpkı bugün yirmi sene geçmesine rağmen aynı kaderi paylaşan kızı gibi. Bayan Lee okula gitmektense eş aradığı için mutluydu. Heng Lee'yi ailesiyle tanıştırdığı gün müstakbel eşi elini tuttu ve bankadaki tazminat parasını gösterdi. Bayan Lee o an kasabada tanışabileceği en iyi oğlanlardan biriyle tanıştığını anlamıştı. Ne çevresinden uzaklaşmak istiyordu, ne de şehre gidip ufkunu genişletmek.

Yıldırım aşkının alevleri sönsen de kendi tarzıyla Heng Lee'yi sevmeyi öğrenmişti. Eş olmaktan çok aile kurumunun iş ortağıydı. Çocuklar da sermayesiydi.

Wan hiçbir zaman arzuların kadını olmamıştı. Bekar veya evli olması farketmeksizin ilişki tekliflerini reddetmişti. Eski Wan sinirden küplere binerdi. Bugünkü ise sadece gülüp geçiyordu. Lee onun ilk erkeğiydi ve sonuncusu olacaktı. Lee'den yana hiç pişmanlık duymamıştı.

Tek hayali, çocuklarının, özellikle kızının, onun gibi erkenden evliliğe heveslenmelerini istemese de, çocuklarından kesinlikle isteyeceği torunları görmek ve onlara bakmaktı. Çocuklarının da çocuk sahibi olacaklarını adı gibi biliyordu, eğer yapabilselerdi, çünkü yaşlılıklarında kendilerine bir miktar mali güvenlik sağlamanın ve ailenin durumunu geliştirme şansına sahip olmanın tek yolu buydu.

Bayan Lee ailesine, onuruna ve mevkisine önem verirdi ama elinde olan dünya mülkünün fazlasında gözü yoktu. Yokluğa alışkın olduğu için yetersizlik kavramı onun için kifayetsizdi.

Zaten bir cep telefonu ve bir televizyonu vardı, ancak çok az sinyal alıyordu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu, ancak hükümetin yerel vericileri yükseltmek için etrafta dolaşmasını beklemek ki bu yakında değilse bile bir gün kesinlikle olacaktı. Araba istememesinin sebebi ise ne gidecek bir yerinin olması ne de sürülebilecek bir yol olmasıydı.

Yine de aynı yaşta ve durumdaki kadınlar için araba öylesine imkansız olmuştu ki hayalini bile kurmaktan uzun zaman önce vazgeçmişlerdi. Sözüün özü şudur ki elindeki bisiklet ve ailenin ayaklarını yerden kesen emektar motosiklet ile mutlu olmayı biliyordu.

"Pekala, dişsiz üfürükçü ne dedi?" Bir çiftçinin maaşıyla iki çocuk yetiştirmenin gerçekleri onu yıllar önce de vazgeçirmesinden dolayı, Bayan Lee de artık altın ya da süslü giysiler peşinde koşmuyordu. Tüm bunlara rağmen Bayan Lee, ailesini seven mutlu bir kadındı Buda bir gün onu tekrar eve dönmesi için çağırana kadar olduğu gibi ve olduğu yerde kalmaya razıydı. Bay Lee, karısının kendisine doğru yürümesini izledi, pareonun altında bir şeyler

ayarlıyordu, ama dışarıdan - bir şeylerin doğru oturmadığını varsayıyordu ama asla sormayacaktı. Bacaklarını yana doğru uzattı, peri kızını andıran görüntüsüyle masanın köşesine oturdu.

“Oh, yapma ama Çamur, o dediğin kadar kötü biri değil. Tamam, yıldızının barışmadığını biliyorum ama bu onu kötü biri yapmaz, değil mi ? Hakkında bir kez olsun kötü söz söylediğini işitmedim. Çok değil, yarım saat önce seni ve çocukların halini soruyordu.”

“Bazen aklını peynir ekmekle yediğini düşünüyorum Heng. Eyrafından ben varken ağzından bal damlıyor ama başbaşa kaldığımızda sivri diliyle saldırıyor Onun ne sinsi olduğunu bilmezsin. Benden nefret ediyor fakay senin bana arka çıkacağını bildiğinden sesini çıkartmıyor. Siz erkekler her şeyi biliyorum diye böbürlenirsiniz ama daha gözünüzün önündekinden haberiniz yok.

“Bana karşı bulunduğu ithamlar buradan şehire yol olur. Evi temizlememek, çocukları banyo yaptırmamam.. Yemeğimin ‘tat’ versin diye içine keçi pisliği atmışım gibi koktuğunu söylemişti!

“Bah, dediklerimin yarısını bile bilmiyordun. Fakat inanmamazlık ediyor musun, kendi eşine bile ? Sana komik gelebilir. Otuz yıldır yüzümde mimik bile kıpırdatmadı, şunu bilesin. Neyse, ne dedi sana ?”

“Bir şey demedi, her zamanki gibi muayene etti. Bilirsin, yosuna işemek, taşa tükürmek ve güzelce ağzında gezdirdiği alkolle yüzünü yıkamak. Düşünürken bile gözlerim kararıyor. Sonuçtan haberdar edeceğini söyledi.

“Çocuklar nerede? Ailemizi ilgilendiren meselelere dahil olmaları gerek miyor mu?”

“Pek sanmıyorum. Sonuçta hiçbir şey bilmiyoruz, değil mi ? Yoksa, bir fikrin mi var?”

“Maalesef”. Çinli kızdan masaj yapmasını isteyebilirim... nazikçe yaparsa faydalı olabilir. Kuzey Tayland’da eğitim görmüş. Gidenler elinin biraz... sert olduğunu söylüyor. Özellikle benim gibi kuş kadar canı olanlara. Kibarca etimi yumuşatırsa belki iyi gelir.. Ne dersin hayatım?”

“O kibarca yumuşatmanın ne anlama geldiğini iyi bilirim. Madem yumuşatılmak istiyorsun, neden gidip bunu amcanın yapmasını istemiyorsun? Neden genç bir kadın?”

“Başka bir erkeğin ellerinin üzerimde gezinmesi fikrini sıcak bulmadığım biliyorsun ama sorun değil gitmemi istemiyorsan gitmem.”

“Gidemezsin demiyorum! Gitsen de dur diyemezdim ki! Yine de dedikleri kadar eli ağır astarı yüzünden pahlıya gelebilir. En iyisi halandan haber alana kadar beklemek.”

“Pekala, kulağa mantıklı geliyor. Çocukların nerede olduklarını hiç söylemedin.”

“Bilmem, şimdiye gelmiş olmaları lazımdı.. Dışarıya hafta sonu birilerinin doğum günü ya da bunun gibi bir şey için çıkmışlardı.”

Lee’ler hem oğulları hem de kızları oldukları için kendilerini şanslı hissediyolardı. Oğulları doğana kadar iki çocuk sahibi olmak için tam on yıl

boyunca uğraşmışlardı. Yaşları on altı ve yirmiydi. Bay ve Bayan Lee sayının artması konusunda umudu kesmişlerdi.

Umutla beraber çabalarını da kestiler.

Bununla birlikte, onlar, iyi, saygılı ve itaatkar çocuklardı ve ebeveynlerini gururlandırdılar ya da en azından ebeveynlerinin onlar hakkında bildikleri onları gururlandırdı, çünkü tıpkı düzgün çocuklar gibiydiler: yüzde doksan iyi, ancak yaramazlıklara dayanabilirlerdi ve ebeveynlerinin onaylamayacağını bildikleri gizli düşünceleri vardı.

Den veya bir başka deyişle Genç Lee yirmi yaşına gelmişti ve neredeyse iki yıl okula gitmemişti. Kız kardeşi gibi o da mutlu bir çocukluk geçirmiş olmakla birlikte babasının kendisi için çok zor bir hayat planladığı gerçeği, ne okuldan önce ne de sonra tüm hayatı boyunca çalışmadığı gerçeğini anlıyordu. Ancak, futbola, masa tenisine ve kızlarla okul balolarına gitmeye her zaman vakti vardı.

. Her şey sona ermişti ve seks hayatı beklentisi de vardı, övünecek çok şey olmadığı için - sadece nadir bir öpücük ve daha da nadir bir hata, ama şimdi neredeyse iki yıldır hiçbir şeyi yoktu. Den, oraya vardığında ne yapması gerektiğine dair herhangi bir fikri olsaydı, bir şehre doğru yola çıkardı, ama sık sık seks yapmaktan başka tutkusu da yoktu.

Hormonlar başına öylesine bela olmuştu ki keçiler bile onun gözünde farklı görünmeye başlamıştı. Endişelenmeye başlıyordu..

Çok derinlerde değil, bir kadınla düzenli bir ilişki yaşamak istiyorsa evlenmesi gerekeceğini anladı..

Evlilik, çocuk sahibi olmak gibi büyük kavramlar barındırsa da günden güne daha çekici geliyordu.

Matmazel Lee, diğer adıyla Din on altı yaşında güzel bir kızdı. Çevredeki diğer kızlar gibi okulu erkenden bırakan Din kardeşine nazaran okulu iki sene erken terk etti. Daha az zeki olduğu için değil, hem ebeveynlerin hem de kızların kendilerinin ailelerine ne kadar erken başlarsa o kadar iyi olacağını varsaydıkları için. Bir kızın yirmi yaşından küçükken ve hatta birkaç yaş büyükken koca bulması daha kolaydı. Din annesinin sözlerine aldırmandan geleneklerden gelen 'bilgeligi' sorgulamaksızın kabul ediyordu.

Ayrıca tüm hayatı boyunca okuldan önce ve sonra çalışmıştı ve muhteöelen erkek kardeşinden daha çok çalışmıştı ancak bunu asla göremeyecekti, çünkü kızlar her yerde köle işçiydi.

Ancak Din'in hayalleri vardı. Sevgilisinin onu doktor olacağı Bangkok'a kaçıracağı ve kendisinin bütün gününü kız arkadaşlarıyla alışveriş yaparak geçireceği romantik ilişkilerin hayalini kuruyordu. Hormonları da onun canını sıkıyordu ama sahip olduğu kültürleri, hormonlarını, kendisine bile itiraf etmesini yasaklıyordu. Babası, erkek kardeşi ve hatta annesi de, onu aile dışından bir çocuğa gülümserken bile yakalasalardı, muhtemelen onu cezalandırırdı.

O da bunu biliyordu ve bunu sorgulamadan kabul etmişti.

Planı, hemen bir koca aramaya başlamaktı, bu, annesinin zaten yardım etmeyi teklif ettiği bir görevdi, çünkü Lee ailesinin her iki kadını da, ailenin herhangi bir utanç yaşama riskinin önüne geçmek için bunun mümkün olan en kısa sürede başarılmasının en iyisi olduğunu biliyordu..

Sonuç olarak, Lee'ler yaşadıkları bölge için tipik bir aileydi ve onlar böyle olmaktan mutluydular. İki çocuk büyük şehre kaçma hayalleri kursalar da, örf ve adetlerin kısıtlamaları içinde hayatlarına devam ettiler ve bunun doğru ve uygun olduğunu düşündüler..Sorun, yüzyıllardır tepe halkına aşılınmış olan hırs eksikliğinin onları geride tutmasıydı, bu hükümet açısından iyi bir şeydi, aksi takdirde gençler uzun zaman önce kırsal kesimden Bangkok'a ve oradan da ücretlerin daha yüksek olduğu Tayvan ve Umman gibi yabancı ülkelere gitmiş olurdu.Bununla birlikte, katı akran baskısından kurtulmak çok cazipti.

Yine de birçok genç kız Bangkok'a gitmişti. Bazıları düzgün işler bulmuştu, ancak birçoğu büyük şehirlerdeki seks endüstrilerinde çalışmaya başlamış ve oradan birkaçı daha da uzaklara, hatta Asya dışına gitmişti. Genç kızları bu yolu kullanmaktan caydırmakla ilgili pek çok korku hikayesi vardı ve bunlar hem Din hem de annesi üzerinde işe yaramıştı.

Bay Lee yaşadığı hayatı ve ailesini seviyordu, ancak evin sınırlarının dışında olduklarını kabul etmek sosyal olarak kabul edilebilir bir şey değildi ve sadece bir delikanlıyken onları evdeyken içinde birikmeye başlamış olabilecek bir hastalığa kaptırmak istemiyordu.

Yaşlı Bay Lee (köydeki daha az saygılı gençlerden bazılarının ona Yaşlı Keçi Lee dediğini bilmesine rağmen) gençliğinde bir idealistti ve okuldan ayrılır ayrılmaz Kuzey Vietnam için savaşmaya karar vermişti. Laos sınırında yaşıyorlardı, bu yüzden Kuzey Vietnam çok uzakta değildi ve Amerikalıların orayı ve Laos'u bombaladığını biliyordu ve bu bombardımanı durdurmak için üzerine düşeni yapmak istemişti.

Lee komünist davaya katılmış ve muharebe eğitimi için Vietnam'a gitmişti. Birlikte eğitim aldığı insanların çoğu tıpkı onun gibiydi, yarı Çinli olmakla birlikte yabancı güçlerin kendi vatandaşlarının geleceğine karışmasından bıkmıştı. Bay Lee, binlerce kilometre ötede yaşayan Amerikalıların, dünyanın bu küçük parçasında kimin iktidarda olduğunu neden umursadığını anlayamıyordu. Bu insanların kimi başkan seçtiklerini hiç merak etmemişti.

Ancak, kader ne derse desin, daha ilk gününde eğitim kampından savaş alanına götürülürken bir Amerikan bombasının şarapnel parçası tarafından vurulduğu için öfkeyle ateş etme şansı hiç olmamıştı. Yaraları çok ağrıyordu ancak hayatını tehdit etmiyordu, buna rağmen hastaneden taburcu olacak kadar iyileştikten sonra onu ordudan muaf bırakmaya yetmişti.En büyük darbeyi sol üst bacağından almıştı ama karnına da birkaç küçük parça gelmişti; bay Lee şu anki rahatsızlığının kaynağının bu olabileceğini düşünüyordu. Vurulduğu söylentisinin de kaynağı buydu.

Eve topallayarak ve küçük bir çiftlik almaya yetecek kadar tazminatla dönmüştü ama bacağı kötü durumda olduğu için bir çiftlik ve bir keçi sürüsü

satın almış ve onların yerine onları yetiştirip satmıştı. Döndükten sonraki bir yıl içinde bacağı hiç olmadığı kadar iyi durumdaydı ve hayatı boyunca tanıdığı ve hayalini kurduğu güzel bir yerli kızla evlenmişti. Bu güzel yerli kız da çiftçilik geçmişine sahipti ve birlikte mutlu ama yavan bir hayat sürmeye başlamışlardı.

O zamandan beri, Bay Lee Pazar hariç haftanın her günü sürüsünü otlatmak için yaylalara götürürdü ve yazın sık sık geceyi orduda yapmayı öğrendiği çadırlardan birinde geçirirdi. O zamanlar onları böyle adlandırmayacak olsa da, o zamana nostaljiyle, mutlu günler olarak baktı.

Tüm kaplanlar uzun zaman önce Çin tıbbında kullanılmak üzere öldürüldüğünden artık dağlarda erkekler dışında yırtıcı hayvan yoktu. Bay Lee'nin bu konuda duyguları karmakarışıktı. Bir yandan bunun utanç verici olduğunu biliyordu, ama diğer yandan keçilerini her gece yağmacı kaplanlardan korumak zorunda kalmaya hiç niyeti yoktu. Daha bir hafta kadar önce hastalığa yakalandığında, neredeyse otuz yıldan bu yana keçi çobanlığı yapıyordu, bu yüzden dağları çoğu insanın yöredeki parkları bildiği kadar iyi biliyordu.

Yetmişli yıllarda Amerikalıların attığı kara mayınları ve striknin paketleri nedeniyle hangi bölgelerden uzak durulması gerektiğini biliyordu ve keçilerinden birinin daha bir ay önce keşfettiği gibi istihkamlılar bir veya iki tanesini kaçırmış olsa da hangi bölgelerin temizlendiğinin farkındaydı. Cesedinin çöpe gitmemiş olmasına ve yerinden fırlayan bir taşın bir mayını tetikleyip gökyüzüne uçarak onunla kafasını uçurmasıyla sonunun çabuk gelmesine rağmen, onun için bir utanç olmuştu.

Mesafe, cesedin eve taşınamayacağı kadar uzundu, bu nedenle ailesi onun çiftliğe geri dönmesinden rahatsız olurken Bay Lee birkaç gününü karnını dağlarda doyurarak geçirmişti.

Bay Lee gözü tok bir adamdı. İşinden ve açık havada vakit geçirmekten zevk alıyordu ve bir daha asla zengin olmayacağı ya da yurtdışına çıkmayacağı gerçeğini uzun süredir kabullenmişti. Bu nedenle, artık Bay Lee ve eşi sadece iki çocukları olduğundan dolayı mutluydu. Bay Lee çocuklarını eşit şekilde seviyordu ve onlar için her şeyin en iyisini istiyordu ancak aynı zamanda, karısının bitki ve sebze yetiştirdiği, üç domuz ve birkaç düzine tavuk beslediği çiftlikte tam zamanlı çalışabilmek için okulu bıraktıkları için de mutluydu.

Bay Lee, ekstra yardımla çiftliğini ne kadar büyütebileceğini düşünüyordu. Belki başka bir düzine tavuğu, fazladan birkaç domuzu ve belki de bir tatlı mısır tarlasını idare edebilirlerdi.

Düşlerinden uyandı, “Ya durum ciddiye, Çamur? Bundan daha önce bahsetmedim ama bu hafya iki kez bayıldım ve neredeyse iki veya üç kez daha bayılmanın eşiğine geldim.”

“Bunu bana neden daha önce söylemedin?”

“Biliyorsun, endişelenmeni istemedim ve bu konuda hiçbir şey yapamazdın, öyle değil mi?”

“Hayır, ben bir şey yapamazdım ama seni halana daha önce götürebilirdim ve bir doktora görünmeni sağlamaya çalışırdım.”

“Şey, beni bilirsin Çamur. ‘O kadar parayı harcamdan önce halanın ne diyeceğini bekleyelim’ derdim. Yine de bazen kendimi çok tuhaf hissettiğimi itiraf etmeliyim ve halamın yarın ne söyleyeceğinden biraz korkuyorum.”

“Evet, ben de korkuyorum. Gerçekten kendini o kadar kötü mü hissediyorsun?”

“Zaman zaman kötü hissediyorum ve hiç enerjim yok. Eskiden keçilerle koşup zıplayabiliyordum ama artık onları izlemekten bile yoruluyorum!”

“Ters giden birşeyler olduğundan eminim.”

“Bak Pençe,” (bu hitap şekli onun hayal gücüne dayanmayan evcil hayvan adıydı ve Tayca’da ‘Baba’ anlamına geliyordu - “çocuklar kepıda. Onları bu işe şimdi mi karıştırmak istiyorsun?”

“Hayır, haklısın, neden şimdi endişelensinler, ama sanırım halam yarın öğleden sonra beni çağırarak, bu yüzden onlara çay saatinde bir aile toplantısı yapacağımızı ve orada olmaları gerektiğini söyle.”

“Sanırım artık yatmaya gideceğim, kendimi yine çok yorgun hissediyorum. Halamın pohpohlamaları bir süreliğine iyi geldi ama artık yavaş yavaş yok oldu. Onlara iyi olduğumu söyle ama Den’den yarın benim için keçileri çıkarmasını ister misin? Onları çok uzağa götürmesine gerek yok, biraz nehir tarafındaki otları yiyip bir şeyler içebilsinler diye nehrin hemen aşağısına götürmesi yeterli olacaktır...Bir veya iki gün onlara zarar vermez.”

“On dakikan olduğunda bana o özel çayından demler misin lütfen? Zencefilli, anasonlu ve geri kalan... beni biraz neşelendirmeli... Oh, ve birkaç kavun ya da ayçekirdeği... belki Din’den benim için onları kırmasını isteyebilirsin?”

“Bir kase çorbaya ne dersin? En sevdiğin çorba...”

“Pekala, tamam ama uyursam onu masanın üzerine bırakırsın, daha sonra soğuk içerim.”

“Merhaba çocuklar, bu gece erken yatacağım ama sizi endişelendirmek istemem, ben iyiyim. Anneniz size detayları anlatır. Sanırım, bir tür enfeksiyon kaptım. Hepinize iyi geceler.”

Hepsi birden “iyi geceler Pençe” dediler. Endişeyle önce Bay Lee’nin geri çekilmesine, sonra da birbirlerine baktıklarından Din epey kaygılı görünüyordu.

Bay Lee orada, sessiz karanlıkta yatarken, tıpkı çürümüş bir dişin geceleri yatakta her zaman daha rahatsız edici olması gibi yan taraflarının daha da fazla zonkladığını hissetti, ama o kadar bitkindi ki, çayını, çorbasını, çekirdeklerini yemeden derin bir uykuya daldı.

Dışarıda, büyük masada, loş ışık altında, küçük ailenin geri kalanı, yüksek sesle konuşularda kimsenin onları duyamayacak olmasına rağmen, alçak sesle Bay Lee’nin içinde bulunduğu kötü durumu tartışmaktaydı.

Din göz yaşları içinde annesine “Pençe ölecek mi?” diye sordu.

Annesi bu soruyu “Hayır, hayatım, elbette ki ölmeyecek, hiç sanmıyorum” diye yanıtladı.

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <http://www.ebooks2go.com>